

Већ добро знан кадар: библиотека, Александар Вучић долази да врати књигу после нешто кашњења због неодложних државних обавеза...

ОН: Госпођо Надо, ви сте?! Па, још радите..?

Она: Не, у пензији сам али откад си ми је смањио не могу да саставим од 1. до 5. у месецу па радим преко омладинске...

ОН: Дошао сам да Вам вратим...

Она: Оно што сте ми отели, ураааааааа!!! Не морам више и у другу смену...

ОН: Не, дошао сам да...

Она: Мали Алек, дошао да ми запосли децу, јел да?! Обоје су и дипломирали и докторирали, али раде у пекари па...

ОН: Јесу ли код нас у странци?

Она: Нису. Нису ни у једној, зашто..?

ОН: Онда ништа, него дошао сам само да вратим...

Она: Изгубљену веру, наду, поштење, морал, очекивања...

ОН: Ма, јок, „Ђулиће госпођо Надо.

Она: Кога, бре, Ђелиће?! Па, таквих пуна држава ко да их клонирате, беж од мене с њим, пу-пу-пу...

ОН: Хахахах...не Ђелиће већ „Ђулиће“, узео сам пре 35 година да прочитам и...

Она: Пре колико, бре?!

ОН: Пре 35 али нисам стигао од обавеза до данас, па...

Она: Видим добро ти иде, фенси џемперић, кошуљица, ово- оно, нема више беџа на реверу, а?

ОН: Опет сте пили госпођа Надо?! Још Вас зову „вињак“, јел да?! Какав црни беџ, немам појма о чему причате?!

